

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/4/2020
Identifikačné číslo spisu:	2114219150
Dátum vydania rozhodnutia:	22.04.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:2114219150.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD. v právnej veci žalobkyne Q., bývajúcej v T. zastúpenej JUDr. Evou Koleničovou, advokátkou so sídlom v Trnave, Paulínska 20 proti žalovanému D., bývajúcemu v L., zastúpenému JUDr. Danielom Hudákom, advokátom so sídlom v Žiline, Dolný Váh 11, o určenie vlastníckeho práva, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 8C/152/2014, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 13. júna 2016, sp. zn. 23Co/146/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trnave rozsudkom z 13. júna 2016, sp. zn. 23Co/146/2016 potvrdil vo veci samej rozsudok Okresného súdu Trnava z 1. decembra 2015, č. k. 8C/152/2014-132, v časti náhrady trov konania rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že zaviazal žalobkyňu zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 1 529,26 eur a súčasne zaviazal žalobkyňu zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania vo výške 116,16 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti.

2. Krajský súd, rozhodujúci na základe podaného odvolania žalobkyňou a v časti náhrady trov konania žalovaným, dospel k záveru, že pokiaľ okresný súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že je vlastníčkou nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, vedenom Okresným úradom T., katastrálny odbor, katastrálne územie T., pozemok parcela registra C, parcela č. XXXX o výmere 22 m², druh pozemku zastavené plochy a nádvoría, pozemok parcela registra C, parcela č. XXXX/X o výmere 185 m², ostatné plochy, pozemok, parcela registra C, parcela č. XXXX/X o výmere 214 m², ostatné

plochy, vo veľkosti spoluvlastníckeho podielu 1, rozhodol vecne správne. Okresný súd ustálil z vykonaného dokazovania, ktoré krajský súd považoval za dostatočné na zistenie skutkového stavu, že vzťahy medzi stranami sporu boli obojstranne problematické a konfliktné, najmä od rozchodu žalovaného so sestrou žalobkyne. Odvolací súd zhodne s okresným súdom dospel k záveru, že nebolo preukázané naplnenie základnej zákonnej podmienky umožňujúcej darcovi domáhať sa vrátenia daru od obdarovaného podľa hypotézy uvedenej v § 630 Občianskeho zákonníka, a to také správanie obdarovaného žalovaného voči žalobkyni, ktorým by došlo k hrubému porušeniu dobrých mravov, keď poukázal na vzájomné zlé a konfliktné vzťahy medzi stranami sporu.

3. Odvolací súd ďalej uviedol, že i za predpokladu preukázania takéhoto správania žalovaného, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako správanie hrubo porušujúce dobré mravy, žalobe by nebolo možné vyhovieť z nasledujúceho dôvodu:

3.1. Žalobkyňa uviedla, že je vlastníčkou nehnuteľností, uvedených v žalobe vo veľkosti podielu 1/2. Súčasne sa žalobou domáhala určenia, že je výlučnou vlastníčkou opísaných, totožných nehnuteľností v 1, čo dosvedčuje i zápis na LV č. XXXX, vedenom Okresným úradom T., katastrálny odbor, katastrálne územie T.. Odvolací súd uzavrel, že takáto žaloba nemôže byť úspešná, pretože sa žalobkyňa mala domáhať, že je vlastníčkou celej nehnuteľnosti.

4. Krajský súd sa nestotožnil s nepriznaním trov konania, tak ako boli uplatnené žalovaným, ktorý si ich náhradu uplatnil správne a včas a keďže nejasnosti uvádzané okresným súdom odstránil, zmenil vo výroku o náhrade trov konania výrok okresného súdu.

5. Proti rozsudku krajského súdu podala osobne 9. septembra 2016 dovolanie žalobkyňa. Namietala, že „rozsudkom odvolacieho súdu, tento súd neprávny procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces“. Tento nesprávny procesný postup vzhládla v tom, že odvolací súd uviedol v záhlaví svojho rozhodnutia, že žalobkyňa je zastúpená aj advokátskou kanceláriou Pacala, Palla a partneri, s. r. o., na adresu ktorej bolo rozhodnutie i doručované, hoci už v konaní na okresnom súde bola zastúpená len advokátkou, JUDr. Evou Koleničovou.

5.1. V ďalšom mala za to, že rozsudkom odvolacieho súdu bola nesprávne vyriešená právna otázka v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej v celom texte len CSP) „a to v tom, že odvolací nesprávne vyhodnotil dokazovanie ohľadne existencie hrubého porušenia dobrých mravov zo strany žalovaného“. Opakovane poukázala na priebeh vzťahov medzi žalovaným a jej príbuznými a vytýkala odvolaciemu súdu, že zľahčoval vyhrážanie a urážky zo strany žalovaného. Uviedla, že sa pridrižiava všetkých svojich doterajších vyjadrení a podaní v konaní.

5.2. V doplnení svojho dovolania z 12. septembra 2016, uviedla, že prípustnosť svojho dovolania vidí v naplnení okrem iného § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, keď v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nebola podľa žalobkyne vyriešená otázka, keď zo strany obdarovaného je pri neuhrádzaní splátok priamo ohrozená nehnuteľnosť vo vlastníctve darcu, čím je ohrozená jeho strecha nad hlavou, ako aj blízkej rodiny.

5.3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie odmietnuť a priznať náhradu trov dovolacieho konania. Mal za to, že dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu je správny, v konaní z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by jeho konanie vo vzťahu k žalobkyni a jej rodine dosiahlo intenzity predpokladanej v prípade vrátenia daru, ale pravdou bolo, že vzťahy boli vzájomne narušené. K nastolenej dovolacej otázke žalovaný uviedol, že túto nemožno riešiť bez prihliadnutia k skutkovým okolnostiam.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací, ktorému bola vec predložená na rozhodnutie

8. januára 2020, po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 ods. 1 CSP.

8. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod (1Cdo/17/2019, 2Cdo/225/2018, 3Cdo/142/2018, 4Cdo/10/2018, 5Cdo/9/2019, 7Cdo/1/2018, 8Cdo/94/2018).

11. Dovolateľka v prvom rade vyvodzovala prípustnosť podaného dovolania zrejme (podľa obsahu dovolania) z § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobkyne, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

13. Žalobkyňa tvrdí, že procesným postupom krajského súdu došlo k zásahu do jej práva na spravodlivý súdny proces. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce

konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13.1. Nesprávnym procesným postupom v zmysle § 420 písm. f/ CSP sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017, 8Cdo/85/2018). Pojem „procesný postup“ nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu; je ním len samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (1Cdo/228/2017, 2Cdo/220/2017, 3Cdo/110/2017, 4Cdo/128/2017, 5Cdo/45/2018, 7Cdo/35/2018, 8Cdo/56/2017, 1VCdo/2/2017). Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“ posudzoval ústavný súd (I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018), nezistil však žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní nemajúci oporu v zákone.

14. V danom prípade žalobkyňa vytýka krajskému súdu, že uviedol v záhlaví svojho rozhodnutia zastúpenie advokátskou kanceláriou Pacalaj, Palla a partneri, s. r. o., hoci táto kancelária už ju nezastupovala, a tým, že nedoručil rozsudok riadne, resp. vôbec, právnej zástupkyňi žalobkyne JUDr. Koleničovej, mal hrubo porušiť práva žalobkyne.

14.1. K tejto námietke žalobkyne je potrebné uviesť, že žalobkyňa podala bez ňou tvrdeného správneho doručenia rozsudku krajského súdu dňa 9. septembra 2016 dovolanie, ktoré doplnila 12. septembra 2016, v ktorom presne uviedla obsah rozsudku krajského súdu.

Z uvedeného je zrejmé, že s obsahom rozsudku musela byť oboznámená, z obsahu spisu naviac vyplýva, že právna zástupkyňa si súdne písomnosti preberala priamo na súde od súdneho doručovateľa, napr. rozsudok okresného súdu zo 14. 01. 2016, č. l. 139 spisu a pod.

I keď skutočnosť, že sa doklad o doručení rozsudku krajského súdu právnej zástupkyňi žalobkyne nepodarilo nájsť, napriek tomu, že úprava na doručovanie bola uvedená v spise,

(č. l. 184, z ktorej sa dá identifikovať, že dva exempláre rozsudku boli i expedované, a to podľa úpravy „zást. N a zást. O“) a nie je v spise ani doklad o doručení rozsudku krajského súdu advokátskej kancelárii Pacalaj, Palla a partneri, s. r. o., nemôže ísť na ťarchu žalobkyne,

ale súčasne nemôže táto skutočnosť zakladať vadu, uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, pretože

k žiadnemu faktickému porušeniu práv žalobkyne na spravodlivý proces, ktorá si svoje procesné právo podať mimoriadny prostriedok riadne uplatnila, neprišlo.

15. Žalobkyňa ďalej zastáva názor, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Obsah dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) nasvedčuje tomu, že prípustnosť dovolania vyvodzuje z § 421 ods. 1 CSP, ktoré po doplnení dovolania precizovala na dôvod prípustnosti podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. K tomu treba uviesť nasledovné:

16. Dovolateľ, ktorý vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 CSP, zaťažuje (procesná) povinnosť jednoznačným a určitým spôsobom zadefinovať tzv. dovolaciu otázku, ktorú odvolací súd riešil nesprávne (m. m. 1Cdo/162/2018, 3Cdo/141/2018, 4Cdo/37/2017, 5Cdo/190/2018, 8Cdo/14/2018) a zároveň uviesť, ktorý z predpokladov uvedených v tomto ustanovení zakladá prípustnosť ním podaného dovolania (1Cdo/150/2018, 2Cdo/185/2018, 3Cdo/52/2017, 7Cdo/50/2018, 8Cdo/130/2018). Splnením týchto procesných povinností vytvára pre dovolací súd

podklad, ktorý je nevyhnutne potrebný pre posúdenie prípustnosti dovolania a prípadne (pokiaľ dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je prípustné) tiež pre zameranie meritórneho dovolacieho prieskumu.

17. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

17.1. Pokiaľ dovolaateľ zastáva názor, že jeho dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí to v dovolaní tvrdiť a v spojitosti s tým vysvetliť svoje presvedčenie, že odvolací súd riešil dosiaľ dovolacím súdom neriešenú otázku.

17.2. Pokiaľ v dovolaní absentuje vyššie uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (1Cdo/150/2018, 2Cdo/185/2018, 3Cdo/74/2017, 4Cdo/235/2016, 5Cdo/16/2017, 6Cdo/6/2018, 7Cdo/254/2018, 8Cdo/191/2018).

17.3. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa ustálila na názore, podľa ktorého sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, ale významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP (m. m. 3Cdo/28/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/50/2017, 8Cdo/78/2017).

18. V danom prípade sa žalovaná nestotožnila s rozhodnutím odvolacieho súdu, podrobila ho kritike a polemizovala s jeho závermi, pričom trvala na tom, že odvolací nesprávne vyriešil či nastalo v danom prípade hrubé porušenie dobrých mravov, ktorú však odôvodňovala skutkovými zisteniami. Úplne však v dovolaní opomenula právny záver odvolacieho súdu, ohľadom neprípustnosti žaloby z hľadiska uplatneného petitu, ktorým odvolací súd doplnil podľa jeho názoru vecne správne rozhodnutie okresného súdu.

19. Dovolaací súd napriek tomu uvádza, že otázku hrubého porušenia dobrých mravov vo vzťahu k vráteniu daru, nakoľko len uvedené je právnou otázkou a nie jej jednotlivosti, vyplývajúce z dokazovania v konkrétnej veci, riešil v mnohých svojich rozhodnutiach:

19.1. V rozhodnutí, sp. zn. 2Cdo/108/2007 najvyšší súd podal výklad § 630 Občianskeho zákonníka a v súvislosti s tým uviedol, že predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu na vrátenie daru nie je akékoľvek nevhodné správanie obdarovaného alebo len samotná jeho nevďačnosť, ale iba také správanie, ktoré s ohľadom na všetky individuálne okolnosti konkrétneho prípadu možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Pri posudzovaní, či určité správanie obdarovaného možno považovať za hrubé porušenie dobrých mravov, je potrebné vychádzať z princípu vzájomnosti. To znamená, že treba brať do úvahy a hodnotiť aj správanie darcu, zistiť, či tento sám sa nespráva voči obdarovanému v rozpore s dobrými mravmi a či práve jeho správanie nie je (nebolo) príčinou nevhodného správania obdarovaného voči nemu alebo členom jeho rodiny. V kladnom prípade by sa totiž nemohol darca úspešne domáhať vrátenia daru, lebo reakciu obdarovaného, i keby bola taktiež nevhodná, by nebolo možné kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Išlo by v takom prípade o spoločensky nežiaducu vzájomnú komunikáciu medzi darcom a obdarovaným, ktorú by sotva bolo možné charakterizovať ako hrubé porušenie dobrých mravov zo strany obdarovaného. Výnimkou by bolo iba také správanie obdarovaného, ktoré by bolo v zrejmom nepomere k správaniu samotného darcu.

19.2. V rozhodnutí, sp. zn. 3Cdo/53/2006 najvyšší súd konštatoval, že pojem dobré mravy nie je v zákone definovaný, vo všeobecnosti ale za dobré mravy treba považovať súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré sú rešpektované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Je to teda súhrn etických, všeobecne zachovávaných a uznávaných zásad. Dobré mravy sú meradlom hodnotenia konkrétnej situácie zodpovedajúcej všeobecne uznávaným pravidlám slušnosti v súlade so všeobecnými zásadami morálky demokratickej spoločnosti. Posúdenie, či v konkrétnej situácii dané subjektívne konanie (chovanie) je v súlade s dobrými mravmi, je vždy na úvahe súdu, ktorá musí byť podložená konkrétnymi zisteniami, dovoľujúcimi takýto záver, a to aj s

prihliadnutím na postavenie druhej strany a so zreteľom na všetky významné okolnosti prípadu. Najvyšší súd v tomto rozhodnutí zdôraznil, že právne vzťahy založené prevodom vlastníctva darovacou zmluvou zakladajú stav, ktorý má právnu istotu, požíva právnu ochranu s tým, že záväznosť z neho vyplývajúcu zobrali na seba zmluvné strany samé a dobrovoľne. K narušeniu tohto stavu už nemôže dochádzať zo svojvôle darcu. Nie každé negatívne správanie obdarovaného voči darcovi preto zakladá právo na vrátenie daru. Predpokladom vrátenia daru je len také negatívne správanie obdarovaného, ktoré vzhľadom na všetky významné okolnosti konkrétneho prípadu možno objektívne hodnotiť ako hrubé porušenie dobrých mravov. Pri hodnotení správania obdarovaného treba vziať do úvahy a hodnotiť i správanie samotného darcu v tom zmysle, či práve jeho správanie nie je príčinou nevhodného správania obdarovaného voči nemu (princíp vzájomnosti). Obdobne i v rozhodnutí, sp. zn. 3Cdo/159/2019 a ďalších.

20. Z uvedeného je zrejmé, že nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum, nakoľko obsah dovolania a vymedzenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nemalo zákonom vyžadované náležitosti. Pokiaľ by dovolací súd za tohto stavu nebral do úvahy absenciu náležitostí prípustnosti dovolania a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Postup dovolacieho súdu by v takom prípade dokonca porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

21. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že argumentácia dovolateľky, týkajúca sa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, je nedostatočná a ňou uvádzaný dovolací dôvod (vyriešenie právnej otázky, ktorá v praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená) nie je v podanom dovolaní vymedzený spôsobom zodpovedajúcim § 431 až § 435 CSP. Uzavrel preto, že na podklade dovolania žalobkyne nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd odmietol podané dovolanie podľa § 447 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

23. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.